

Három nő.
Három évtized.
Felejthetetlen szerelmi történet.

egy
karácsonyi
éjszaka

*finep
selection*

SHARI LOW

S H A R I L O W

egy
karácsonyi
éjszaka

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*A Murphyknek, a LeCombereknek
és a Low-knak, akik minden karácsonykor
megörvendeztetnek minket a jelenlétükkel,
még akkor is, ha idestova húsz éve
nem sikerül összehoznom
egy normális ünnepi menüt.*

Szeretlek titeket!

Shari

EGY LEVÉL SHARITÓL

Drága Olvasóm!

Köszönöm, hogy az Egy karácsonyi éjszakát választottad! Már alig várom, hogy megismerkedj Eve-vel, az édesanyjával, Helenával és a buzgó nagyjával, Cathyvel.

Mint a legtöbb könyvemben, a cselekmény itt is egy nap leforgása alatt játszódik, ám ez a bizonyos nap ezúttal pont karácsonyra, pontosabban szenteste napjára esik.

Csakhogy tartogatok számodra egy csavart.

Ez a három szálon futó történet három külön évtized szentestéjébe nyújt betekintést.

Eve fejezetei azt mutatják be, miként bontakoznak ki az események 2023 szentestéjén.

Az édesanyja fejezetei 1993-ba repítenek minket vissza, a huszonötödik születésnapjára készülö Helena szentestéjére, aki mit sem sejt arról, hogy a rá váró ünnep élete legfordulatosabb, legmeghökkenőbb huszon-négy órájával ajándékozza majd meg.

Eve nagyjának a fejezetei pedig 1968 szentestéjére fókuszálnak, amikor a még csak húszéves Cathy olyan döntés meghozatalára kényszerül, amely nemcsak az ő, hanem az elkövetkező generációk életét is alapjaiban befolyásolja.

A könyv megszületésének első gondolata óta csak azt várom, hogy a jelenkor ünnepe mellett elrepíthessem az olvasóimat a hatvanas és a kilencvenes évek karácsonyába; az pedig külön élmény volt számomra, hogy írás közben belehelyezkedhettem a múlt asszonyainak elméjébe is, akik a döntéseikkel számos lány és unoka sorsát megpecsételték.

Még egyszer köszönöm, hogy esélyt adsz a könyvemnek, és remélem, kedvedet leled majd ebben a három szálon futó, három generáción átívelő történetben, amelyben a nősorsok örökre megváltoznak. Nem kell hozzá más, csak Egy karácsonyi éjszaka.

Szeretettel:

Shari

REGGEL 8 ÉS 10 ÓRA KÖZÖTT

1. fejezet

EVE QUINN

2023. december 24.

KARÁCSONY ELŐESTÉJÉN TÖRTÉNT... és bár a versike egykor híven megírta, a ház jelen állapotában a legkevésbé sem felelt meg a nosztalgikus ünnepi idillnek.

Mert hát be kell látnunk, Eve Quinn amerikai konyhás nappalija zavarba ejtően hasonlított az utcán látható, émelyítően giccses ünnepi kirakatokra. Ez javarészt a lány lakótársának, vagyis a színpadias Gabbynek volt köszönhető, aki előszeretettel alkotott drámai csodavilágokat – ebből az indíttatásból függesztett ezüstgirlandot a falakra, akasztott fényfüggönyt az ablakokba, és borított be műhóval minden szabadnak mutatkozó felületet. És ha ez még nem lett volna elég, a kanapé mellett tornyosult egy hatalmas, élő fenyőfa, ami a fél tévéképernyőt kitakarta – de sebjaj, a fenségesen függeszkedő ezüst, illetve fehér gömbökért ez nem nagy áldozat, a fa alatt csücsülő, precízen becsomagolt ajándékkupacról már nem is beszélve. A díszes dobozok mind egyazon éjszaka mestermunkái voltak, melyek végeredményéhez nagyban hozzájárult egy üveg bor, három tekericsnyi csomagolópapír, két guriga szaténszalag, és egy TikTok-videósegédlet. A rádióból egy Mariah Carey-szám szólt, amiben a csaj továbbra is

azt trillázta, hogy ő bizony nem kér mást karácsonyra, csak a jó zsíros jogdíját minden idők legtúljátszottabb ünnepi slágeréért.

Csakhogy ez a körítés a legkevésbé sem izgatta a konyhaasztalnál gubbasztó Eve-et, aki egyre csak a laptopja kijelzőjét bambulta... És bambulta és bambulta. Lassan már egy napja ment nála ez a gépfi-xírozás – hosszabb-rövidebb kihagyásokkal –, pontosan azóta, hogy befutott hozzá a DNS-alapú családfakutatás eredménye.

– Megint azt bambulod – mutatott rá Gabby a nyilvánvalóra, s közben átnyújtott a barátnőjének egy rénszarvasos bögrét, benne zsír-szegény szójalattéval.

– Tudom, de csak mert képtelen vagyok elhinni, hogy ez igaz. – Eve elfogadta a kávé, és több kanál cukrot lapátolt bele az asztal közepén pihenő tálkából. Eközben egy pillanatra sem vette le a szemét a számítógép képernyőjéről, de azt látatlanul is tudta, hogy Gabby bizonyára szemforgatással méltatja a cukorfogyasztását. A lakótársa a fejébe vette, hogy laktózmentes, gluténmentes, vegán, jógaruganyos, Pilates-edzett életformára szoktatja őt, erre tessék! Ez a vállalás már a nap első bökkenőjénél megbukott – immáron zsinórban kétezer-hetedjére. De semmi pánik, Eve felszívta magát, és elhatározta, hogy másnap kitartóbb lesz – immáron zsinórban kétezer-hetedjére. – Már-mint, miért nem szólt róla? Miért nem szólt róla senki? „Boldog karácsonyt, Eve! Idén egy vadiúj apa lesz az ajándékom, ugye örülsz neki?”

Gabby lehuppant a konyhaasztal szemközti oldalán álló padra, és felhúzta a lábát, így a zöld-piros csíkos, grincses pizsamanadrágja az állát súrolta.

– Lehet, hogy senki se tud róla. Lehet, hogy a te sztorig is egy a millió dokumentumfilmet inspiráló eset közül. „A szervátültetésre szoruló lány huszonkilenc éves korában megtudja, hogy születésekor elcserélték a kórházban.” Bumm! – Gabby egyre jobban belelovalta

magát a drámai előadásmódba. – „Csakis a DNS-vizsgálat miatt derül fény az igazságra: hogy valójában egyik szülőjéhez sem fűzi rokoni kapcsolat. A kórház egy későbbi közleményben lehozza, hogy az ügyeletes szülészorvos egy tizennyolc órás műszak után segítette világra a babákat, és hogy kimerültségében véletlenül összecserélte a két karszalagot.” Én a helyedben utánaéznék, nem született-e egy celebgyerek veled egy időben. Engem furcsamód mindig is Nicole Kidmanre emlékeztettél, csak egy alacsonyabb és kalóriaéhesebb kiadásban.

Eve belekortyolt a kávéba, de az édessége belenyilallt a fogába, így kénytelen volt kivárni a sajtó végét. Általában csak két cukorral issza; biztos lapátolás közben megint elkalandozott a figyelme.

– Kösz a tippet... Bár elég csekélyke esélyt látok arra, hogy Nicole Kidman huszonkilenc évvel ezelőtt egy glasgow-i kórházban hozta volna világra a gyermekét, ebből pedig az következik, hogy egy fokkal észszerűbb dolog áll az ügy hátterében.

– Igazad lehet. – Gabby előrehajolt, és mindkét kezével az asztalra könyökölt. – Téged elraboltak. Az anyád, Nem Vigkedélyű Szent Heléna autóstól berongyolt a szülészeti osztály folyosójára, betuszkolt téged a Prada hátizsákjába, és veled együtt olajra lépett.

– Csak nem?!

– Csak de!

Eve mosolyra húzta a száját, amitől elmélyültek a legkevésbé sem Kidman-szerű nevetőgödröcskéi.

– Megbeszéltük, hogy hagyjuk a pantomimot.

Gabby, a félig amerikai, félig skót színésznő akkoriban épp Hamupipóként játszotta a glasgow-i Kings Theatre karácsonyi pantomimelőadásában – ami nem mellesleg a nő legnagyobb dobásának számított; azóta meg pláne, hogy hat éve otthagya Los Angeles, és a városba költözött. Ezek után nem meglepő, hogy az elmúlt hetek

nagy pantomimlázában csak úgy repkedtek a házban az olyan tipikus felkiáltások, mint a „Vigyázz, mögöttem!” meg a „Csak nem?!”. És igen, már Eve is rávilágított arra Gabbynél, milyen ironikus, hogy a szárnyait próbálgató színésznőnek Hollywoodból Glasgow-ba kellett repülnie, hogy lecsapjon egy ütős szerepre. Gabby Kaliforniában nevelkedett, és eredetileg csak egy hosszabb látogatásra érkezett skót apjához. A férfi még a nyolcvanas években ragadt kint Amerikában egy nyári kalandnak induló románc miatt, ami végül is húszéves házasságba, kétszeres gyermekáldásba és egy szeretetteljes válásba torkollott – de mindezek után ismét hazatért szülőföldjére. Gabby a Skóciában tett látogatása során egy hirtelen jött döntéstől vezérelve jelentkezett egy tévés reklám meghallgatására, és végül kiválasztották a munkára; a lány pedig azóta sem ment vissza az Államokba. Helyette pár hónappal később leszerződött egy helyi ügynökséggel, ahol azonnal egy hullámhosszra került az ügynökével – egy bizonyos Eve Quinnel –, és nem sokra rá beköltözött az újdonsült barátnő vendégszobájába.

Így öt évvel később Gabby önéletrajza kibővült jó pár reklámszerpellel, néhány színházi darabbal, egy-két skót bűnügyi sorozattal és – csak de! – négy pantomimelőadással.

Persze az is a malmára hajtotta a vizet, hogy Eve-en futott át az összes színész-, énekes- és egyéb hakni Carlisle-től északra, valamint az sem volt mellékes, hogy Gabby azonnal kiemelt ügyféllé avanszált az ügynöke szemében – ezen a fronton a színészi tehetségébe vetett teljes körű bizalom mellett a fele lakbér is motiváló erőként hatott, hisz Eve-nek valamiből fenn kellett tartania a városközpontban elhelyezkedő, második emeleti kis lakást.

Gabby bólintott, amitől a kobakján ülő, zilált konty rugózni kezdett.

– Igazad van, tényleg abban állapotunk meg, hogy leállunk a pantomimzsargonnal – és előre is elnézést, amiért egy percre

elkalandozom az „apucirejtélytől” –, de mellékesen megjegyezném, hogy a költözésem óta nem telt el úgy év, hogy ne magyarázzam el anyámnak, mi az a pantomim, de neki mégsem sikerült megértenie – váltott témát a színésznő a tőle megszokott módon. Egyszerűen képtelen volt harminc másodpercnél tovább fókuszálni egy adott témára, kivéve, ha az a bizonyos téma érintette a filmeket, a sorozatokat, a munkalehetőségeket vagy Michael B. Jordant.

– Idén mit adtál elő neki? – érdeklődött Eve, aki mindig jót derült a Gabby amerikai anyjának címzett pantomimdefiníciókon.

A kontyos lány csak sóhajtott.

– „Egy brit gyökerekkel rendelkező, színházban előadott karácsonyi komédia, amelyet a tündérmesék ihlettek, így elsősorban a családokat célozza meg. A produkció a közönség megnyilvánulásából táplálkozik.” Anyám malibui szürkeállománya valamiért nem képes befogadni, hogy ez szórakoztató is lehet. Mindig az a válasz, hogy rémálmában se jöjjön elő.

– Meg tudom érteni, nekem is a pantomim a legnagyobb rémálmom – válaszolta Eve. – Jobban mondvá, mégsem. Csak a második legnagyobb, mert ha kiderül, hogy a férfi, akit egész életedben az apádnak hittél, mégsem az apád, az még a pantomimon is túltesz. Ja, és bocs, ha ezzel romba döntöm a teóriádat, de az sem játszik, hogy elrabortak, mert a DNS-eredményemben több olyan rokon is szerepel, akinek ugyanaz a vezetékneve, mint az anyai dédszüleimnek. Szóval száz százalék, hogy Helena pottyantott ki a méhéből. Majd valaki vizsgálja meg Nicole Kidmant!

Eve újra a laptop képernyőjére pillantott. Az apasági helyzete ott állt feketén-fehéren. Vagyis pont hogy nem állt ott.

A lány a huszonkét éves féltestvérével, Angusszal egy időben kezdeményezte a DNS-vizsgálatot – illetve *volt* féltestvérével, merthogy

a teszt megcáfolta a családi köteléküket. Eve még szinte négyéves sem volt, amikor az apja elhagyta az anyját egy másik nőért, Annabelért, akitől a férfinak később ikerfiai születtek: Angus és Felix. A srác pusztán kíváncsiságból vágott bele a vizsgálatba, miután az egyetemen belekóstolt a genetikába, Eve pedig azért csatlakozott hozzá, hogy összehasonlíthassák az eredményeiket – és mert egyszer ledarált egy teljes évadot a *Keresem a családomból*, ami elhitette vele, hogy az ő rokonai között is akadhat egy-egy híres harmad-unokatestvér vagy ángy. Vagy ha nem híres, akkor legalább királyi sarj. Esetleg sorozatgyilkos. Vagy Delilah, a fenti szomszéd, aki minden suttogástól eltérő zöngét hangoztat dübörgéssel méltat.

Amikor előző nap megküldték neki a teszt eredményét, Eve biztosra vette, hogy Angus Quinn neve szerepel majd elsőként a rokonlistán, a legnagyobb genetikai egyezést mutató családtag helyén; de semmi.

Angus nevének színét sem látta, ahogy az apai unokatestvéreit sem találta meg a listán. Csupán egy-két név szerepelt rajta, de Eve egyiket sem ismerte fel.

Először megvárta, hogy csillapodjon a kezdeti sokkhatás, majd rábökött a legnagyobb egyezést mutató apai rokonára, és írt neki egy e-mailt a weboldal üzenetküldő platformján. „Bethany Muldoon. Lakhelye: Glasgow. A vizsgált személyhez fűződő kapcsolata: apai másod/harmad-unokatestvér.”

Kedves Bethany!

Nemrég kaptam meg a DNS-vizsgálatom eredményét, amelyből kiderült, hogy apai ágon rokonságban állunk. Ez igencsak meglepett, tekintve, hogy nem tudtam a családfám ezen ágáról.

Tény, hogy nem túl sokatmondó, de Eve félt, hogy egy őrjöngő, csupa nagybetűs „KI A ROSSEB VAGY TE?!” eljjeszteni a nőcit.

Eddig nem érkezett válasz, de a lány mindenesetre remélte a legjobbakat, ami azt jelenti, hogy csak egy árnyalatnyit rettegett a potenciális sorozatgyilkos-vérvonal miatt.

Gabby a piritósáért nyúlt.

– Megmondtad már Angusnak?

Ez a kérdés önmagában elég volt ahhoz, hogy Eve legszívesebben bemásson egy sötét verembe, és addig fetrengjen ott, amíg a huszonkét éves öccsei be nem töltik a harmincat. A lány borzasztóan remélte, hogy az újdonsült hír nem roncsolja szét a kapcsolatukat, mert nagyon szerette a testvéreit. Angus és Felix rendes gyerek volt – igaz, hogy kiskorukban a nagy korkülönbség miatt nem igazán találták meg a közös nevezőt, de mióta a srácok hivatalosan is átlépték a törvényes ivókorhatárt, havonta többször is összejöttek egy vacsi erejére a West End valamelyik diákpubjába – általában a hónap azon szakában, amikor a két jómadár már az összes zsebpénzét elverte kocsmatúrákra, így nemcsak éhesek, még csórók is voltak. Eve azonban nem bánta, hogy mindig neki kell állnia a cechet, sőt úgy érezte, ez nem nagy ár a sok nevetésért és a gondtalan egyetemi évek szívmengető felidézéséért. A legutóbbi ilyen összeroffenésen például a srácok beavatták a karácsonyi menetrendjükbe – és nem, az apjuk még véletlenül sem hívta meg magukhoz Eve-et.

Egyszerűen nem tudta felmérni, vajon miféle hatással lesz ez az egész a családi kapcsolataira és ezzel együtt az apjához fűződő viszonyára. Vagy fogalmazzunk úgy, hogy az „exapjához”, esetleg „régipapjához” fűződő viszonyára? Ettől a nehéz gondolattól Eve legszívesebben minden sejtjével feljajgatott volna. Pedig mindent mondhatnánk rá,

csak azt nem, hogy apás lány volt, sőt épp ellenkezőleg. Az a csúf igazság, hogy cseppet sem ápolta közeli viszonyt az apjával, aki legalább annyira munkamániás volt, mint az anyja, csak még grátiszként a szülői felelősséget is lerázta a nyakáról. Jó, ha kéthetente összefutottak egy-egy vasárnapi programra, már ha az apja nem intett be valami kifogásra hivatkozva. Egyszóval a kapcsolatuk mindig is... felületes volt. Igen, ez a legmegfelelőbb szó rá. Eve-nek kamaszkorában egyszer fel is ötlött, hogy talán hiányolnia kéne az apja jelenlétét, de ott voltak neki a nagyszülei – mármint az anyai nagymamája és nagypapája –, akik világegyetemben elhalmozták a szeretetükkel, támogatásukkal és az idejükkel, így Eve szinte meg sem érezte, hogy veszteség érte. És tessék! A kusza, kibogozásra váró családi szálak még így is ráhozták a frászt.

– Nem, Angus és Felix épp Dél-Franciaországban síel az apámmal.

– Egy másodperc töredékéig még az is átfutott Eve fején, hogy azért nem találtak egyezést az ő és a testvére DNS-e között, mert az *ikreknek* más a vér szerinti apja. Tehát nem Bruce. Mi van, ha Annabelnek volt egy tüzes kis románca? Vagy mondjuk megrögzött házasságtörő? Áh, nem, az lehetetlen. Ha elővinnénk egy tetszőleges családi fotót, a nemleges válasz valósággal kiverné a szemünket, mert a fiúk Bruce termetén, magasságán és vállán kívül még a fiatal kori arcvonásait is örökölték. Le sem tagadhatták volna a vérüket. Még szerencse, hogy a fizikai megjelenéssel ki is fulladt a hasonlóságok sora, hiszen a srácok sokkal viccesebbek, odaadóbbak és lazábbak voltak Bruce-nál.

– Meg amúgy is, előbb válaszokat akarok, mert ha csak úgy rájuk zúdítom ezt a hírt, tutira nem küldenek több karácsonyi képeslapot. Már csak az a gond, hogy nem tudom, kinél keressem a válaszokat.

– Tényleg ki van csukva, hogy az anyádnál kérdezősködj?

– Gabby, nincs egy perce, hogy „Nem Vigkedélyű Szent Helénának” nevezted! – Eve nem emlékezett, pontosan mikor találták ki ezt a

gúnynevet, de mindenesetre olyan találó volt, hogy az anyján maradt. Helena a város legjólmenőbb büntetőjogi ügyvédjei közé tartozott, és mivel ezt a pozíciót a legtöbben nem a cserfes viháncolással és az ízes kacagással azonosítják, a nyers és komoly természetű édesanya remekül eleget tett a szakmai követelményeknek. – Ha tehetné, elhithetné velem, hogy még szűz, de pechére tudok egy alkalomról, amit sajna nem tud letagadni. Kizárt, hogy egy ilyen ügyben megnyílik előttem, ma meg végképp nem. Fel sem merem hozni, mert már amúgy is bedurcizott. Ma esedékes a szokásos előszülinapi reggelije velem meg a nagyival, aki történetesen ma költözik, anya meg totál csalódott, mert már beleélte magát, hogy idén végre kihúzhatja magát az ünneplésből. Szóval ha ezek után még kérdőre is vonom, dérral-dúrral elviharzik, de úgy, hogy húsvétig színét se látom. És akkor is csak abban az esetben, ha a nagyi előzetesen tűzszünetért folyamodik! Ez egyszerűen... nem fér a fejembe. Már mint bizonyos részletek nem értek váratlanul. Végül is, az apám három feleségen ment át, mielőtt megállapodott, szóval világos, hogy nem ő az elköteleződés világcsúcstartója. De az anyám?! Amikor elköpted neki, hogy „barátság extrákkal paktumot” kötöttem Sonnyval, csak egy óriás sherry és egy *Diane védelmében*-maraton után tudta túltenni magát az idegrohamon.

Gabby a szája előtt pár centivel megállította az avokádós pirítósát.

– Még egyszer bocsánatot kérek. Aznap nagyon meggondolatlanul viselkedtem.

– Nem csak aznap, inkább egész évben.

Eve képtelen volt haragot tartani a lakótársával, amiért kikotyogta a magánéleti titkait, de ha ez még nem is, Sonny felemlegetése mindenképp okot adott a sóhajásra. A lánynak erről eszébe jutott, hogy a nap folyamán még látja a férfit, amikor az elviszi a nagyi régi házának kulcsait, egyben átadja az új otthona nyitját. Ő volt az az ingatlanos,

aki eladta a házat és kialkudta az új lakás vételárát, a kulcscsere pedig egy utolsó kedves gesztus volt az ügyfelének. Ez általában nem része a szolgáltatásnak – a Skóciában gazdát cserélt házak kulcsait leggyakrabban az ingatlan- vagy ügyvédi irodában kell leadni, illetve felvenni –, de Sonny felajánlotta, hogy házhoz megy, Eve pedig örült, amiért eggyel kevesebb dolgot kell elintéznie. Mondjuk, ez még azelőtt történt, hogy pár napja heves vitába bonyolódtak a kapcsolatukról, és Sonny ultimátumot adott neki – amire Eve még mindig nem tudta, miként reagáljon.

Ismét a szájához emelte a bögréjét, de ezúttal behatolhatott a karácsonyi, mozgásérzékelős madárház hatósugarába, mert a tálalószekrényen kuporgó elemes és pelyhes pingvinsalád hirtelen életre kelt, és tollas hátsóját riszálva rázendített a *Boldog karácsonyt!* refrénjére.

– Miért mindig akkor nincs kéznél a katapult, amikor a legnagyobb szükség lenne rá?! Én mondom, ha a WWF megneszelné, mi rosszat kívántam már ezeknek a madaraknak, tutira tönkretennék a jó híreket – sóhajtott fel Gabby.

– Az első héten még jópofának tartottam őket, de most már egyre vékonyabb jégen táncolnak – motyogta oda Eve, s közben továbbra is a számítógép kijelzőjére meredt. „Bethany Muldoon. Lakhelye: Glasgow.” – És te még csak kárt sem tehetsz bennük, mivel vegán vagy.

– Igaz. Szerintem végleg kapcsoljuk ki, és adományozzuk a nagymamának mint házavató ajándékot – állt elő a javaslattal Gabby, és közben átdobta a válla fölött dús, fekete hullámain, amit az afroamerikai édesanyjától és félig olasz, félig skót édesapjától örökölt. Eve-nek hirtelen bevillant, hogy ő már a legkevésbé sem lehet biztos élénkvisz, nyílegyenes hajzata származásában, így megnyitotta a vizsgálat etnikumra vonatkozó eredményeit. A megjelenő kördiagram szerint 62 százalékban skót, 38 százalékban ír felmenőkkel rendelkezett, ami se

nem segített, se nem okozott neki meglepetést. És hogy miért? Mert Eve mindig is tudta, hogy Cathy mamának vannak ír rokonai, arról már nem is beszélve, hogy a nyugatskót lakosság túlnyomó része rendelkezik egynehány olyan felmenővel, aki anno a Smaragd-szigetről szállingózott északra.

A lány fejben visszakanyarodott a barátnője pingvines megjegyzésére, és aznap először elmosolyodott.

– Ez az eddigi ötleteidhez képest nem is olyan rossz. Majd átviszem neki, ha ma átmegyek hozzá. A nagyfi imádja a pingvineket. Jut eszembe – Eve az órájára pillantott –, ideje felemelnem a drágalátos se... – A számítógép hirtelen pittyent egyet, ami megdermesztette a szék fölött guggoló, felállni készülő lányt.

A kijelző jobb felső sarkában váratlanul felvillant egy értesítési panel, amely üzenetet jelzett. Méghozzá Bethany Muldoontól.

Eve olyan gyorsan akarta megnyitni a levelet, hogy elmerte a fenekére és a szék között lévő távolságot, így fél farpofával majdnem a földön landolt.

Szia!

Nagyon örülök, hogy felvetted velem a kapcsolatot, bár nem tudom, mennyiben szolgálhatok hasznos információval. Van egy kávézóm a város nyugati részében. Café Croissant a neve. Nyugodtan ugorj be, ha a környéken jársz, nekem mindig alkalmas. De ha szívesebben beszélnél telefonon, csak írd meg a számodat!

Bethany

– Bethanytól jött – lelkesedett Eve. – Azt írja, van egy kávézója a... – gyorsan ráuglizott a címére – ...a Byres Road közelében. Az

csak pár percre van a nagy régi házától. Mondjuk az újtól is. Lehet, hogy még ma beugrom, ha időm engedi. – A lány gyorsan átfuttatta a fején a napi menetrendjét: a nap nagy részét a nagy új lakásában tölti majd, de talán beiktathat magának egy rövidke szünetet. Vihetne ebédet a kávézóból, és ha már ott van, egyúttal körbe is szaglászhat, hátha felfedez némi hasonlóságot önmaga és Bethany Muldoon között. – Vagy legfeljebb elhalasztom karácsony utánra, hogy minden idegszálammal a nap rahedli teendőjén feszenghessek. – Eve nem tudta megítélni, hogy ez az utolsó gondolatfoszlány józan eszmefuttatás vagy inkább a hirtelen jött gyávaság eredménye.

Az igazat megvallva Gabbyt egy fokkal jobban izgatták a saját teendői.

– Nagy dilemma! Osztozom a fájaldalmadban, és jó barátához hűen együttérzek veled. – A hangja arról árulkodott, hogy egy cseppet megilletődött, de ennek ellenére témát váltott: – De nyugtass meg, hogy a reptéri transzfert továbbra is teendőként tartod számon! Tudod, hogy te vagy az ügyeletes taxisofőr arra az esetre, ha Nick gépe netán késik. Apa ma dolgozik, úgyhogy tutira nem tud érte menni, így te vagy az egyetlen dublőr, aki szóba jöhet. Persze csak akkor, ha valamiért nem tudok kimenni elé, és ő sem tud taxit fogni. – Úgy volt, hogy Gabby testvére ötkor érkezik meg Los Angelesből a London Heathrow reptérre... Mekkora mázli! Pont a délutáni és az esti pantomim-előadás között. A lány azt tervezte, hogy ő maga megy ki Nickért, akit ezután elvisz magával a színházba, hogy megnézhesse a második műsort, így Eve-re csak tartalékosként tekintettek, arra az esetre, ha netán késve érkezne a gép, és az egész haditerv bedől. Mert hát szegény csajnak nyilván nem volt elég gondja – biztos, ami biztos, még egy másik pe-reputty bajait is a nyakába veszi.

Bár hozzá kell tenni, hogy Eve örömmel futott pár extra kört Nickért, Gabby néhány évvel idősebb bátyjáért, aki egyértelműen

csupa kiegyensúlyozott, laza géneket örökölt, az extrovertált, kaotikus DNS-t meghagyva hucicájának. A humorérzék és a külső-belső szépség már egyenletesen oszlott meg a testvérek között – Eve ezért is szeretett annyira Nickkel lógni a srác Skóciában tett látogatásai során. Ha minden jól megy, Nick az ő lakásukban tölti az éjszakát, másnap kora délután pedig Gabbyvel együtt felkerekedik, és meg sem áll Loch Lomondig, ahol az apjukkal együtt elköltik a karácsonyi vacsorát – az apjuk egy ottani szállodában volt főszakács, így a helyzet adta magát. Ami pedig Eve szentestéjét illeti, ő a nagymamájához megy, mint mindig – csak ezúttal a vadiúj kéréjába.

De visszatérve a tárgyra, Eve megnyitotta a tennivalók telefonjában vezetett listáját.

A nap rahedli teendője:

1. Elmenni anya szokásos előszülinapi reggelijére.
2. Közben nem firtatni, ki ejtette teherbe anyát idestova harminc éve.
3. Végignézni, ahogy az utolsó emlék is dobozba kerül abban a házban, ahol a nagyanyám leélte élete nagy részét (szám szerint negyvenöt évet).
4. Lelki támaszt nyújtani (sírás nélkül, ismétlem: SÍRÁS NÉLKÜL!).
5. Elvinni a nagyit az új lakásba.
6. Segíteni kicsomagolni és berendezkedni (plusz feltankolni a kecót brandyvel és teasütivel).
7. Ajándékot venni Sonnyinak.
8. Nem kérdőre vonni anyát.
9. Tartalékos transzferszolgáltatást nyújtani Nicknek, mert ezt teszi egy jó barát (és te fenomenális barát vagy).
10. Ünnepi hangulatba kerülni (ho-ho-hó! meg hasonlók).

11. Még mindig nem kérdőre vonni anyát.
12. Megválaszolni Sonny tegnap este feltett kérdését.
13. Lecsekkolni, hogy minden megvan-e a nagy hagyományos karácsonyi villásreggelijéhez. És ha nincs: villámvásárlást tartani a szupermarketben.
14. Megtörtén ágyba kecmeregni, mint aki egy nap alatt húsz évet öregedett.

– Meg is van, még hozzá a kilences pontban, úgyhogy csak csetintsen, és állok rendelkezésére, kedves Hamupipőke! – Eve még egy alázatos intést is mellékel a válaszához.

Arról viszont már udvariasan hallgatott, hogy igencsak kellelten volt számára a feladat – szorított, hogy ne kelljen beugrania Gabby helyett, és hogy teljes mértékig a nagyjia költözésére koncentrálhasson. Aktuálisan ez volt az első számú prioritása. Még a valódi apja kilétét övező mindent elsőprő kíváncsiság sem versenyezhetett a májja boldogságával, így végül is arra jutott, hogy a túlsorduló hazugságkatlant nem érdemes idő előtt megbolygatni. Legyen ez az újévi fogadalma 2024-re – persze csak a ketogén diéta, a rendszeres kocogás és a három percig kitartott plank után. Na jó, lehet, hogy egy részük átcsúszik 2025-re.

– Na akkor! – szólalt fel mély határozottsággal, s közben lecsukta a laptopját. – Elég ebből a sorsfordító maszlagból! Késésben vagyok, márpedig ha nem akarom, hogy anya az ujjával doboljon a konyhapulton, a nagy meg három csésze teát és karamellás nápolyit diktáljon szegény költöztetőfiúkba, jobb lesz, ha csipkedem magam!

Eve felállt, és belesúsztotta a számítógépét egy vállpántos táskába – amely pont az anyja becsomagolt ajándéka mellett hevert –, majd egy finom mozdulattal oldalról odacsusszant a pingvinsaládhhoz. Még azelőtt sikerült elkapnia és kikapcsolnia, hogy az újfent rázendített

volna. A lány ezután az ajtóhoz lépett, és leakasztotta a kampón függeszkedő piros pufikabátját, amely nem melleleg remekül ment ahhoz a vörös hótaposó csizmához, amit rendszerint már a fagy első jelére előtúrt az ágyvégi cipősszekrényből. Az aznapi időjárás már nem állt meg holmi fagynál, hisz az előző este leesett vagy öt centi hó, ami fehér paplannal takarta be az egész várost. Fehér karácsony, avagy az ünnepi romkomok és szerelmes regények alappillére – az most mellékes, hogy Eve napja nem kecsegtetett boldog, habos-babos befejezéssel.

A lány gyorsan megpuszilta a barátnőjét, majd egy sietős „Szia, Pipó!” kíséretében kiviharzott az ajtón, és leliftezett az alagsori parkolóba, ahol a rozzant, de szívének oly kedves fehér dzsip már várta. Eve bepattant a volán mögé, beindította a motort, és az elektromosan vezérelt garázsajtó felé gurult, amely mindig olyan irtó lassan húzta fel magát, hogy már az is csoda, ha marad benzin az induláshoz – épp ezért sokan meg sem várták, hogy biztonságos magasságba emelkedjen.

Eve a kormányon dobolva vetett számot a dilemmájával. Aznap volt szenteste és egyben az édesanyja szokásos előszülinapi bulija. A nagyjija költözött, és még az is sanszos volt, hogy neki kell kimennie Nick elé a reptérre, hogy elszállítsa őt az esti pantomimre. Ja, plusz mindennek a tetejébe még a barátjával is várta egy beszélgetés, amely alapjaiban meghatározza a kapcsolatukat.

De mindezek ellenére Eve csak egy olyan dolgot tudott, amit futva, lélekszakadva teljesítene – beszélni akart Bethany Muldoonnal, hogy kiderítse, valóban hazugságra épült-e az egész élete.

2. fejezet

HELENA MCLEAN

1993 szentestéje

– **MOST KOMOLYAN, MÜZLIT ESZEL A SZÜLINAPODON?** Szenteste napján? – sóhajtott fel Helena anyja, Cathy, amikor a lánya fénylően fehér konyhájának fénylően fehér konyhapultján megpillantott egy fehéren fénylő tálkát, tele gabonapehellyel. – Istenemre mondom, valamit nagyon elronthattam a nevelésedben. Hát kérdem én, fájna, ha egyszer az életben te is palacsintát vagy lekváros piskótát reggeliznél, mint minden normális ember?

Helena válaszra sem méltatta anyja élcelődését. Legalábbis a következő öt másodpercben, ugyanis azután megtört, és visszavágott:

– Szörnyű lehet neked. Elképzelni sem tudom, hogyan tudsz együtt élni egy ekkora csalódással.

Játékos mosoly ült ki az édesanyja arcára, aki nem firtatta tovább a témát. Legalábbis a következő öt másodpercben, ugyanis azután eszébe jutott egy odaillő reakció.

– Hát, tény, hogy nem kis teher a vállamon. Jean McPhee lányát a múlt héten letartóztatták, amiért felmászott a George Square egyik szobrára, és melltartót lóbálva tiltakozott a nők alulreprezentáltsága miatt az önkormányzatban. Én meg kénytelen voltam beismerni,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

hogy a lányom egy árva szent hibát nem vétett, mióta világ a világ. Ezen nincs mit szépitni, majd elsüllyedtem szégyenemben. Ennyi éven át csak a remény tartott életben, hátha megérem azt a napot, hogy végre kikelsz magadból, és nekem kell letennem érted az óvadékot.

Ezúttal Helenán volt a sor, hogy leplezze a mosolygását, ezért újabb púpozott kanál müzlit vett magához a szokásos reggeli fejadagjából. Ő és az anyja így kommunikáltak – szűrős, félig-meddig igaz beszélősokkal, amiket túlzó, szarkasztikus köntösbe bugyoláltak. Tény, hogy a rendszer nem volt tökéletes, de még így is túltett a gyerekkorán, amikor az anyja mindenáron ki akarta őt csalogatni a magányos kis burkából; ahogy a kamaszkori vitákon is, amelyek többnyire azért törtek ki, mert Helena megszállottan elkötelezte magát a tanulás mellett, és minden mást háttérbe szorított. Sőt ha már itt tartunk, még Helena egyetemista éveit is kenterbe verte, hiszen az anyja lepcsés szája miatt a lány egy barátját sem merte áthívni magához. És igen, Helena azóta is neheztelt rá ezért, mert ha egyszer-kétszer mégis áthívott magához valakit, akkor vagy arra ébredt, hogy a barátja az anyjával trécsel, és vihogva a reggeli szalonnás csigára, illetve teáscsészére görnyed, vagy arra, hogy a barátja kitárulkozva elsírja az asszonynak minden gondját-baját, hátha ő tudja rá a megoldást. És persze ő tudta is, hisz Cathy McLeannek mindig is könnyedén ment az ilyesmi.

– Megígérem, hogy legközelebb, amikor a bíróságon lesz jelenésem, keresek egy alkalmas időpontot, és én is lassózom egyet a push-up melltartómmal. A bíró nagyra értékeli majd. Amúgy meg, hivatalosan csak holnap lesz a születésnapom – mutatott rá Helena az egyértelműre. Mert ha volt egy dolog, ami ellen bármikor előszeretettel tiltakozott volna, az a karácsonyra eső születésnapja volt. Az ilyesmit törvénnyel kéne szabályozni, de minimum kompenzálhatnák a károsultakat. Minden december 25-én született személyt megilletné egy